

Attie Leijnse

Het kerstlied en de poezen

Drie kinderen slenterden langs de straat, hun jassen open. Voor hen uit liepen twee vreemdelingen. „Japanners,” fluisterde Tito. Takis dacht hardop: „Nee hoor, Chinezen.”

Hoewel het de dag voor Kerstmis was, leek het net voorjaar. Dat was niet zó gek, want het drietal woonde in Griekenland, waar de winters nooit zo koud zijn als bij ons en de zomers veel warmer.

In het hart van de hoofdstad, aan de voet van de Akropolis, stond hun huis. Garoula hielp haar moeder wel eens de was ophangen op het platte dak. Dan keek ze naar de rots, schuin boven het huis, en zag verbaasd dat er altijd weer tientallen mensen tegenop klauterden.

Boven op de rots stond een grote, witte tempel met een klein tempeltje er naast. Samen heetten ze de 'Akropolis' en ze waren tweeduizend jaar geleden door de Grieken gebouwd.

Garoula was er helemaal aan gewend, dat de Akropolis daar, vlakbij, stond en ze snapte die mensen niet, die, zelfs in augustus als iedereen in Athene kribbig was door de warmte, omhoog klommen. Ze kwamen van heinde en verre, alleen om de tempels te zien. Zoals nu weer die Japanners of Chinezen.

Ineens begon Takis luid te praten. „Hoor 'ns, nou moeten we beginnen òf het helemaal laten,” zei hij ruw.

Tito en Garoula knikten gretig. Ze hadden er ook over lopen denken en ze waren blij dat Takis de knoop doorhakte.

„Beginnen!” vond Garoula.

„Vooruit dan,” zei Takis. „We beginnen aan het eind van de straat.”

Tito was opgelucht. Hij snapte waarom Takis juist dáár wilde beginnen. Aan het eind van de straat woonde tante Eleni en die zou hen zeker niet zonder een paar drachmes wegsturen.

Takis haalde uit zijn bloes een triangel: een driehoekig stangetje. Als je er met een metalen pen tegen tikte, gaf het een grappig, hel geluid.

„Vooruit Tito, bellen!” commandeerde Takis. Tito aarzelde, drukte toen vlug-vlug op de bel en . . . dook weg achter Takis' rug.

Nijdig snauwde Takis: „Aansteller! Flauwerd!” Ook Garoula was boos op Tito, die haar daar alleen met Takis liet staan. Maar ze kon niets zeggen, want de deur ging

al open. In de opening stond tante Eleni en op haar arm zat de dikke, zwartglanzende kater Rico.

Takis en Garoula glimlachten vriendelijk. „Mogen we zingen voor Kerst?” vroeg Takis.

„Natuurlijk. Maar dan alle drie!” zei tante Eleni veelbetekenend en rood van verlegenheid kwam Tito te voorschijn.

„Kali-imerá . . . goedendag . . .” begonnen Takis en Garoula onzeker. Maar toen Tito bij de tweede regel meebromde kregen ze moed en zongen flink verder:

„Goedendag, edelman . . .
sta het ons toe en
in uw paleis komen we vertellen
van Christus' geboorte . . .”

Bij elke lettergreep sloeg Takis op de triangel. Tante Eleni luisterde geduldig. „Bravo!” riep ze, toen de drie waren uitgezongen. Uit haar linker schortzak gaf ze hun elk twee drachmes, uit de rechterzak een toffee.

Dat begon goed! Heel wat flinker belde Tito aan bij de volgende deur. „Jullie zijn de vierde vanmorgen,” knorde de oude vrouw, die daar woonde. Maar ze wilde het kerstlied toch nog wel een keertje horen. Ze gaf hun elk één drachme, maar zij was dan ook geen tante van hen.

Het drietal zong voor alle bewoners van de straat. En tenslotte voor hun eigen moeder. Breed lachend hoorde die toe. Maar toen ze hen wilde belonen, bleef haar hand onderweg in de lucht zweven. Ze keek over hun hoofden de straat op en je kon van haar gezicht aflezen dat er iets bijzonders aan de hand was.

Nieuwsgierig draaiden Takis, Garoula en Tito zich om. Ze keken op de rug van een vreemde verschijning, een geheimzinnige vrouw, die in blauwe tule was gehuld. Ze was heel klein. De tule reikte van haar hoofd tot haar goudkleurige sandalen en bewoog zachtjes in de wind.

„Hela, Garoula!” lachte moeder, want Garoula liet van verbazing haar mond open hangen. Garoula schrok op. „Wat mooi!” zuchtte ze. „Waar zou ze vandaan komen?”

„Uit India of Pakistan,” veronderstelde moeder. „Maar waarom zingen jullie niet voor haar?”

De drie keken elkaar aan. Ze grinnikten van opwinding en holden weg, de straat uit en, achter de vreemdelinge aan, de rots van de Akropolis op.

Drie, vier magere katten sprongen tevoorschijn en draaiden om de kleine vrouw in het blauw heen.

„Ze kunnen haar geen kopjes geven met al die tule,” fluisterde Garoula.

Takis, die het meest durfde en trouwens de oudste was, sprak het eerst. Hij wees omhoog en zei: „There . . . Akropolis”. In het Engels, want op school had hij sinds een half jaar Engelse les.

Toen keerde de vrouw zich naar hen toe. Van schrik vergaten de kinderen hun glimlach. Nooit eerder hadden ze iemand gezien die er zo vreemd en toch zo mooi uitzag. Heel gekke dingen schoten er door hun hoofd: boskoningin, sprookjesprinses, goede fee.

Ze was jong en heel donker. Haar gezicht was lichtbruin. Iets donkerder bruin waren haar ogen en boven die ogen, op haar voorhoofd, glinsterde een grote groene steen.

De magere katten liepen opgewonden van de een naar de ander en duwden hun kopjes tegen al die benen. Verlegen stonden ze samen naar die katten te kijken,

de geheimzinnige katten en de Atheense kinderen. En omdat ze toch iets moesten doen, zei Takis toen maar vlug: „Mogen we voor u zingen? Sing! Christmas! Voor het Kerstfeest!”

De vreemdelinge knikte heftig en Garoula zette meteen in: „Goedendag, edelman.” En Garoula gaf Takis een por, omdat hij veel te hard op de triangel sloeg.

De kleine vrouw strekte haar hand uit, de blauwe tule viel weg, in de geopende hand lag een tien-drachmenstuk. Takis keek er geschrokken naar.

„It's too much . . . teveel . . .” zei hij.

De vrouw dacht even na, wees toen naar de katten en zei: „Vier drachmes eten voor hen, de rest voor jullie.” Takis vertaalde het en ze straalden alle vier, omdat het probleem zo goed was opgelost.

„The sun!” riep de vreemdelinge uit en ze wees naar de Akropolis, die schitterde in het zonlicht. Ze begon nu vlug te klimmen. Ze keerde zich nog één keer om en wuifde met een door blauwe tule omhulde arm.

„Mama!” De kinderen stormden op hun moeder toe, die juist bij de bakker vandaan kwam. Ze vertelden tegelijk van hun avontuur.

„Uit welk land kwam ze?” wilde moeder weten. Ze keken elkaar aan. Dat hadden ze helemaal vergeten te vragen.

„Het was zo maar een geheimzinnige vrouw,” zei Garoula dromerig. „Wat moeten we nu kopen voor de katten?” vroeg ze. „Vis?”

„Dat lijkt me wel het beste,” antwoordde moeder, die scheef liep door de zware boodschappentas.

„Ik ben net zo zwaar als u,” riep Takis uitgelaten, „maar dan van het geld.”

Op de vensterbank thuis telden ze de drachmes uit. Drie rijen langs het hele raam.

„Negentig,” riep Tito. De anderen telden nog.

„. . . negentig . . . één . . . tweeënnegentig,” zei Takis.

„Nee hoor, achtentachtig.” Dat was Garoula.

Ze schoten in de lach en begonnen opnieuw, maar nu hardop en tegelijk. Ze kwamen tot eenennegentig.

„Mama, eenennegentig!” riep Takis uitgelaten. „Eenennegentig min vier drachmes voor de katten!”

„Werkelijk?” Moeders ogen vlogen langs de drachmes en ze moest toegeven dat het er veel waren. Ze keek haar kinderen nieuwsgierig aan en vroeg: „Wat gaan jullie doen met dat geld? Toch niet versnoepen, hoop ik?”

„Welnee,” klonk het in koor. Garoula voegde er aan toe: „Misschien één baklava.” Want dat was een Turkse lekkernij van koek met honing, waar ze dol op was.

„Nee, geen één baklava!” zeiden de jongens beslist.

Tito stelde weifelend voor: „Misschien kunnen we bij Papagiannis gaan kijken?”

„In de speelgoedwinkel? Bah!” deed Takis. „Voor kerstgeld koop je geen speelgoed.”

Garoula en Tito dachten na. Eigenlijk had Takis gelijk. Kerstgeld moest je besteden aan iets . . . iets . . .

Moeder sloeg de spijker op zijn kop. „Je moet er iets goeds voor doen,” zei ze. „Jullie hebben vanmorgen wel vijftig keer over de geboorte van het Kerstkind gezongen. Ik vind dat je het geld moet besteden aan iets goeds, aan iets dat in overeenstemming is met de kerstgedachte.”

Iets goeds . . . Ze verzamelden de muntjes en slenterden de straat door. Ze kwamen

weer bij de bakker en terwijl Garoula een verlangende blik wierp op een baklava, zei ze dromerig: „Kùn je eigenlijk wel iets goeds doen voor eenennegentig drachmes?”

„Waarom niet?” vroeg Takis.

„In elk geval iets beters dan baklava kopen,” vond Tito vinnig.

„Baklava kost maar vier drachmes,” hield Garoula vol, „en we hebben eenennegentig min vier drachmes.”

„Kind, daar kun je wel veertig baklava's voor kopen,” klonk het achter hen. Daar stond tante Eleni en ze hield de kater Rico aan een touwtje. Ze keek verbaasd. „Hebben jullie heus eenennegentig drachmes bij elkaar gezongen?” vroeg ze.

„Echt!” zeiden ze en Takis liet het geld in zijn zak rammelen.

„Bravo!” riep tante Eleni uit, want dat was een stopwoord van haar.

„Maar vier drachmes zijn voor de katten en met de rest willen we iets goeds doen.” Garoula ratelde er op los. Het hele avontuur met de vrouw in het blauw rolde van haar lippen.

„Bravo! Bravo!” riep tante Eleni telkens.

„We willen er iets goeds voor doen. Iets dat in overeenstemming is met de kerstgedachte,” zei Tito plechtig.

„Bravo!”

„Maar wat kunnen we in vredesnaam voor goeds doen?” vroeg Takis.

Tante Eleni zette de boodschappentas tegen haar knieën. „Iets goeds . . . iets goeds . . .” mompelde ze.

Op datzelfde ogenblik zag kater Rico zijn kans schoon. Hij ging met zijn twee voorpoten tegen de tas staan en rukte er met zoveel kracht een pakje worst uit dat de hele tas omviel.

„Lelijkerd!” riep tante Eleni, „heb je weer honger? Dat beest heeft nooit genoeg . . .” Ze onderbrak zichzelf. „Besteden jullie van die eenennegentig drachmes er maar vier voor de katten?” vroeg ze verbaasd. „En er zijn zoveel van die stumpers. Ik zou al die hongerlijders wel in huis willen nemen, maar hoe moet ik dat betalen? Ik heb Rico al . . .”

Het drietal aarzelde. De dikke kater Rico staarde hen met zijn grote, groene ogen aan.

Tito was de eerste die reageerde: „Een kerstdiner voor de katten . . .” zei hij op een toon alsof hij het nog zo'n gek idee niet vond.

„Voor alle katten uit de buurt,” sprong Takis hem bij.

En Garoula, met een laatste blik op de baklava, zei: „Kom maar op jongens, naar de visboer.”

„Bravo! Bravo!” riep tante Eleni. „Maar voor één ding waarschuw ik jullie: katten zijn nooit tevreden: Ze willen altijd meer dan je ze geeft!”

De kinderen namen de kortste weg, dwars door de kleine straatjes waar de antiquairs van Athene hun donkere winkeltjes vol prachtige, oude dingen hebben. Ze renden over de groentenmarkt en kwamen toen weer in andere kleine straatjes terecht.

De buurt heette: „Plakka”. En eigenlijk was die Plakka een heel vreemd buurtje. De huizen hingen scheef tegen de rots van de Akropolis. Hier en daar liepen de straatjes zo steil op, dat er trappen waren in plaats van een weg. Overal vond je geheimzinnige steegjes, kleine kerkjes en dan ineens weer lag er een aardig tuintje.

Het begon te schemeren en toen alle lantaarns aanflitsten zag de Plakka er vrolijk en gezellig uit. Kinderen droegen lange, witte kaarsen voor het kerstfeest, anderen

liepen de drachmes te tellen die ze met zingen hadden opgehaald en vaders sleep-
ten met kerstbomen.

Takis, Garoula en Tito wisten op hun duimpje waar de katten in de Plakka het
meest van hielden: van die kleine, goudkleurige visjes, die je hier gebakken en
wel kon kopen.

Takis moest driemaal in zijn zak grabbelen, voordat hij alle drachmes bij elkaar
had. „Net zoveel visjes als we kunnen betalen,” zei hij. „We hebben eenennegen-
tig drachmes.”

De visboer trok een wanhopig gezicht. „Moet ik dat allemaal natellen?” Hij wees
op de hoop geldstukken. Hij keek Garoula aan. „Heb jij geteld?”

„Eennegentig drachmes zijn het,” zei Garoula.

„En jij?” De visboer keek streng naar Tito.

Tito knikte. „Eennegentig.”

„Dan krijgen jullie negen kilo vis,” zei de visboer. En toen pas begon hij zich te
verbazen. „Willen jullie négen kilo vis? Négen kilo gebakken vis?”

„Ja!” knikten de drie vastberaden en de visboer begon af te wegen en in te pakken,
terwijl hij nieuwsgierige blikken wierp op het drietal, dat negen kilo vis kocht . . .

Ze kregen alle drie een enorm pak in hun armen. Maar . . . waar konden ze nu de hongerige katten vinden? Ze keken om zich heen. Kinderen met kerstpakketjes, moeders met volle boodschappentassen, een man met een brede kerstboom, die het hele trottoir nodig had . . . Maar géén katten.

„Waar vinden we die katten?” vroeg Garoula.

„Bij de Akropolis natuurlijk,” zei Tito.

„En in de kerken,” voegde Takis er aan toe. Dát was een idee . . . 's Winters vonden tientallen katten een schuilplaats in de portalen en de tuinen van de kerken en kapelletjes, die er zoveel zijn in de Plakka. En als de katten de kans kregen sliepen ze ook wel in de kerk zèlf.

„Hier,” wees Tito, „een kerkje.”

Ze stonden voor een lage muur. Het had ook een tuinmuur kunnen zijn, of de achterkant van een school of een werkplaats. Maar achter het ene, piepkleine raam bewogen kaarsvlammetjes en er was een houten deurtje, dat half aan stond. Het zou dus wel een kerk zijn.

Ze duwden de deur open en bleven stilstaan. De vier wanden van de kerk waren volgeschilderd met de gestalten van heiligen en in het kaarslicht glansden hun grote, zwarte ogen.

„Gek hè?” zei Tito aarzelend.

„Huu!” gilte Garoula. Iets warms streek langs haar benen.

„Een kat!” Takis knielde, opende een zak vis.

„Drie visjes! Meer niet,” waarschuwde Tito. „Anders hebben we niet genoeg.”

De kat, een klein mager ding, verslond de visjes. Er bleef geen graatje liggen en dat was maar goed ook, want ze stonden nog steeds midden in de kerk.

„Miauw!” De kat keek klagelijk omhoog. „Nog ééntje,” zei Tito. De kat vloog op dat ene visje af.

„En nou moeten we weg,” zei Garoula gehaast, „want de hele kerk ruikt naar vis.”

De kleine kat holde achter hen aan en buiten schoten er nog drie andere katten tevoorschijn. „Elk drie!” Garoula strooide de visjes in het rond en toen liepen ze de straat uit.

„Daar!” wees Tito. Er zat een kat op een tuinmuurtje. Takis legde drie visjes voor hem neer.

„Kijk eens achterom.” Garoula stikte van het lachen. Achter hen wandelden de vijf katten en ze wierpen begerige blikken op de zakken vis.

„Weer één.” Een klein katje zat weggedrukt in een vensterbank. Toen Garoula even later omkeek, kwam het katje, met zijn laatste visje nog in de bek, achter hen aan.

De kinderen gingen van kerk tot kerk, van portiek tot portiek. Overal voerden ze de katten en . . . al die katten liepen in een lange optocht achter hen aan.

Tito telde ze. „Twintig!” riep hij. De mensen begonnen al op die vreemde stoet te letten.

„Laten we hollen,” zei Takis. „Misschien raken we ze kwijt.” Ze draafden langs de straat, de zakken vis tegen zich aángeklemd.

„Ze hollen mee!” riep Tito, over zijn schouder kijkend. „Kom, hier de trap op!” Ze schoten een steegje in, kwamen in een ander straatje uit en renden nu in de richting van de Akropolis.

Buiten adem bleef Garoula staan. Meteen waren er vijf, zes katten bij haar.

„Kijk!” wees Takis. Om de hoek van het straatje kwamen de andere katten aanspringen.

Ze mauwden van plezier dat ze de kinderen terug hadden gevonden en gaven om strijd kopjes.

„Misschien zijn ze wel dankbaar!” dacht Tito.

„Welnee, ze weten dat we nog méér vis hebben,” deed Takis somber. „Voorlopig raken we ze niet kwijt.”

Ze klommen tegen de rots van de Akropolis op. Het werd al aardig donker. De lantaarns flitsten aan en de tempel was door een paar grote schijnwerpers verlicht.

„Psst!” riep Takis. „Mauw!” deden de katten rondom zijn voeten en meteen kwamen er vijf, zes andere katten op het geluid af. Er kropen er nog meer uit de bosjes en je zag ze in het schijnwerperlicht van hoog op de rots naar beneden komen springen.

En allemaal mauwden ze. „Net een concert,” schaterde Garoula.

„Heeft deze al gehad?” Tito wees op een vuile, grijze kat.

„Ik weet het niet meer. Zullen we hem voor alle zekerheid nòg maar . . . ?” aarzelde Takis.

Ze kwamen er niet meer uit. „Wie heeft er nou gehad en wie niet?” riep Garoula wanhopig.

„Wie nog niet heeft gehad, steekt zijn poot in de lucht,” schreeuwde Takis. Ze stikten alle drie van het lachen.

„Oooo!” riep Tito en zakte neer op een bank. „Kijk eens naar al die katten!” Het waren er nu wel veertig of vijftig. Hij pakte zijn zakken bij de punten beet en schudde alle vis boven de koppen van de katten uit.

„Mauw!” schreeuwden de katten. Ze liepen over elkaars ruggen, klommen op elkaars kop om een visje te pakken te krijgen.

Takis schudde zijn zak even verderop leeg en Garoula deed hetzelfde. Drie kluwens katten vochten nu om drie hoopjes vis.

„Gauw!” riep Garoula. „Maken dat we wegkomen!”

Maar omdat ze zich krom lachten konden ze niet zo vlug hollen. En ja hoor, bij de hoek van het eerste straatje werden ze al ingehaald door een paar katten. En toen ze achter zich keken, zagen ze de andere katten in een lange rij komen aanstormen. Ze lagen flauw van het lachen tegen een vensterbank.

Het was de vensterbank van tante Eleni en toen zij die kattenoploop voor haar huis zag, begreep ze meteen wat er was gebeurd.

„Wat heb ik jullie voorspeld?” riep ze. „Katten hebben nóóit genoeg.”

De drie konden van het lachen niet antwoorden.

„Kijk! Daar gaat papa!” wees Garoula en als een pijl uit een boog schoot ze weg. Zigzag renden ze door het straatje om de katten kwijt te raken. Achter vader aan glipten ze naar binnen en ze sloegen de deur met een klap dicht.

„Wat is er gebeurd?” riep moeder.

„Kijk maar eens naar buiten,” antwoordde Takis veelbetekenend.

Vader wierp een blik op de massa schreeuwende katten voor zijn deur.

„Ze gaan ons toch niet aanvallen?” vroeg hij een beetje benauwd.

Nee, dat deden de katten niet. Ze riepen alleen maar: „Miauw! Miauw!” En ze bedoelden: „Meer vis! Meer vis!”

De drie kinderen lagen al diep onder de dekens, toen aan de overkant een raam werd opengerukt. Een mannestem bulderde: „Scheer je weg, lelijke katten. Een fatsoenlijk mens kan geen oog dicht doen!”

En er klonk een klets, alsof er een emmer water op straat werd gesmeten. Nog één keer gaven de katten een harde schreeuw: „Miau-auw!” Toen dropen ze eindelijk af . . .

Garoula riep: „Zouden ze nat zijn?”

In de andere kamer hoorde ze Tito zachtjes puffen, alsof hij al diep in slaap was. Maar Takis antwoordde geruststellend: „Ik denk, dat hij ze alleen maar heeft laten schrikken.”

Vanuit haar bed kon Garoula een groot stuk van de lucht en een klein stukje van de Akropolis zien. Er ging een rood lichtje over. Een vliegtuig . . . Misschien zat die geheimzinnige vrouw in het blauw er wel in, droomde Garoula. Ze vloog naar het oosten, de kant op van Bethlehem . . .

Ineens moest ze denken aan de drie wijzen, die ook een licht volgden, dat hen toen naar Bethlehem bracht. Alleen was dat geen vliegtuiglicht geweest, maar een ster.

Zou ze tussen al die kleine sterretjes aan de lucht, die ene, grote, heldere ster kunnen vinden, als ze goed zocht?

Maar voordat Garoula daaraan kon beginnen, vielen haar ogen dicht en was ze diep in slaap . . .